

за политически трусове и катастрофи. Той знаеше, по опитъ, че тия новини бѣхж едно благородно състѣзание между редактори за доказване богатство на фантазия и изобрѣтателностъ, и простимо агитационно сръдство за гонене партийни цѣли. Кардашевъ обаче и рѣдко четеше вѣстникъ.

По-нататкъ, той се натъкна на другъ роякъ разгласители на Сухиндолски революции и Гаганишки ужаси. Кардашевъ отфърли рѣшително прѣдложенията имъ да си купи втори екземпляри отъ вѣстниците, както и услугитѣ на двѣ лустраджийчета, на които естетическото чувство се докачи отъ вида на опрашенитѣ му обувки. При рибната бакалница близо до кафене „Македония“ той се спрѣ. Тука бѣше кипежа на явния и пазарския животъ на столицата. Тълпи минувачи отъ вси страни се сръскахж, кръстосвахж, спирахж, разотивахж, смѣняни отъ нови талази човѣшки върволякъ. Кардашевъ сблъска гърба си съ другъ грѣбъ, обърнатъ къмъ неговия. Той се извърна да се извини на обладателя му — тогава позна господина Сайкова, държашъ въ ржка, увитъ въ хартия, голѣмъ кжсъ сомова риба, кървава още.

— Добъръ день!

— Добъръ день, господинъ Сайковъ.

— Що диришъ тука? риба ли? прѣпоръчвамъ ви: чудесенъ сомъ! — и Сайковъ подигна лакомата си покупка.

— Благодарж, нещж да купувамъ риба.

— А какво чакате тука? Или любопитствувате?

— Да, нѣма какво да правж, излѣзохъ да си по-зяпамъ.

— Знаете ли? Симеонъ Григоровъ тая нощъ се самоубилъ?

— Чухъ това. Мизерна смръть... Ти какъ знаишъ? Сайковъ му расправи, че Григоровъ изгубилъ на комаръ.

— Какво ново по политиката? — притури той.